

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Religiosos ad magnam Dei familiaritatem, & amicitiam, fuisse vocatos.
caput. 8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

Religiosos ad magnam Dei familiaritatem & amicitiam fuisse vocatos.

IAm ampliora vitæ religiosæ bona in sancto Propheta respondent: iam præstâtiora dona nostri status elucet: iam se nobis ostentant eximia diuini amoris insignia, quæ, qui in hoc statu positus meditatè perspexerit, maioribus beneficijs se à Domino prosequantû esse perferet. Vnû autem est, quod sanctus Ezechiel, illis sequentibus verbis declarat. *Et transi per te, & vidi te.* Iam Dominus misericordiæ oculis animam viderat, dixerat quippe: *transiens autem per te, vidi te conculcatam in sanguine tuo.* Quid ergo designat iste nouus adpectus, quo iterum anima à Domino trās-eunte videtur? an sicut ille adpectus misericordiæ fuit, ita iste est adpectus iustitiæ? Oculi Domini super iustos, & aures eius in preces eorum. Si ergo prius Dominus animam antea viderat adpectu misericordiæ, fortè nûc videt adpectu iustitiæ. Sed si tunc ad misericordiam te vidit, ô anima, quando volutabaris in sanguine tuo, cur non nunc te ad misericordiam videat, quando ornabaris dono suo? Si te adspexit oculo miserationis peccatis fœdatam, & vitijs compeditam, cur non te adspiciat eodem miserationis oculo,

Ezech.
16.

Ezech.
16.

puritate cordis expolitam, & decore humilitatis exornatam? Denique vidi te, & ecce tempus tuum tempus amantium. In his duobus adspectibus Dei, duas mihi vocationes depictas esse video, alteram, qua anima vocata fuit ad religionem: alteram qua vocata fuit ad perfectionem. Illa vocatur, ut sit serua; ista, ut sit amica. Illa vocatur ut timeat, ista ut amet. Illa ut defleat peccata; ista ut à peccatis lora in virtutum possessione congaudeat. Illa admittitur in domum Domini, hæc extollitur ad familiaritatem Domini, illa concipit bonæ vitæ desideria; ista arripit perfectæ vitæ & sanctitatis consilia. Principio quidē adspicit Deus animam, quam ad se vocare disposuit, & adducit eam, vel per seipsum tantum secretissima inspiratione tangens (ut pulchrè explicat Cassianus) vel adiuncto etiam hominum ministerio, eorum aut verbis, aut exemplis alliciens, vel tandem laboribus, tribulationibus, & flagellis intrare compellens.

Iste igitur est status religionis, status amantium; in quo docemur famulari Domino non timore pœnæ, ut serui, nec mercedis intuitu, ut mercenarij; sed ut filij charissimi amoris obtentu. Hic veluti amatores fideles laboramus semper Deum cogitare, Deum concupiscere, Deum loqui, Deum in omnibus operibus quærere. Non hic cogitationes perniciosæ, imò non otiosæ, & inutiles; sed

sed sanctæ, proficua, & cælestes admittuntur. Non desideria inania rerum temporalium, sed vtilia rerum supernarum excipiuntur. Opera vniuersa in hoc tendunt, vt Domino placeamus, eumque propitium & benignum inueniamus. Quod si amantium est cupere amati præsentiam, eiusque dulcissimo adpectu frui, hic est veluti religiosæ vitæ scopus & finis. Dei iugem præsentiam inquirere, ad eam omnibus votis adspirare. O quoties anima vere religiosa, tanquam verè, & ex corde amans *Psa. 26.*
 illud sancti Dauidis inculcat: *Exquisiuit te facies mea, faciem tuam, Domine, requiram. Illumina faciem tuam super seruum tuum.* *Psa. 79.* Facies conspectum petit, nec istud præsumptionis est, sed amoris. Petit ostensionem diuinæ faciei. & audet cum Moysè dicere: *Si inueni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi faciem tuam, vt sciam te, & inuentam gratiam ante oculos tuos.* *Exo. 33.* Hoc sine dubio amantium est, & magni amoris indicium. Nectanùm anima mundi rebus exuta videre appetit, sed etiam videri à Domino concupiscit. Et alibi clamabat: *quando veniam, & apparebo ante faciem Dei?* *Psa. 41.* O quātus amor, quanta fiducia! Amor inquam, pulchritudinis diuinæ fiducia formæ, non alienæ, sed propriæ. Tantus amor, vt dicat: *Defecit in salutare tuum anima mea, & in verbum tuum supersperaui.* *Psa. 118.*
 Cupit ergo anima in hoc statu, tanquam amatrix, præsentiam Dei. cupit etiam & ipso

perfrui, ad hoc ergo carnales voluptates abiecit, ut caelestes & diuinas acciperet, ad hoc mundi complexus ablegauit, ut Dei complexus expiriret, ad hoc desideria rerum temporalium extinxit, ut sponsi dulcissimi desiderijs arderet. Merito igitur, o anima religiosa, dictum est tibi à Domino: *Vidi te & ecce tempus tuum, tempus amantium.* Quoniam in statum amantium euecta es, in domum diuini amoris adducta, ad exercitationem amorum vocata, ad delicias purissimi amoris illecta. si tamen post victas concupiscèntias tuas nouisti ingredi intra te, & sanctis cogitationibus ac desiderijs occupari. Magnum quidem bonum est vitam religiosam colentes tempus amantium fuisse sortitos, & à statu seruorum, in statum non tantum amicorum, verum etiam amicissimorum fuisse translatos; sed non est minus donum Dei, quod statim ipse Dominus per Prophetam commemorat, scilicet, diuina erga nostrum statum protectio. Cuius iure optimo post statum amantium mentio habita est; quoniam ea, quæ impensè amamus, maiori curâ ac diligentia custodire atque defendere consueuimus. *Expandi* (inquit) *amictum meum super te, & operui ignominiam tuam.* Hic amictus Domini expansus, animæ nuditatem & ignominiam operiens, eximiam quandam prouidentiam religiosorum, nec non specialem protectionem designat. Hos amictu suo

Ezech.
16.

Ezech.
16.

suo cooperit, quo ipse amicitur, illo scilicet, cuius meminit Propheta regius cum ait: *Confessione, & decorem induisti, amictus lumine sicut vestimento.* Nonne hic Dei amictus est sua maiestas, atq; potentia, qua laudabilis & gloriosus est: Sed hac illos mirabiliter tegit, quos in sua domū, nepe religionē euocauit. Sed ex sententia B. Gregorij, hic Dei amictus nihil aliud est quàm Angelorum Sanctorumq; custodia &c.

Ps. 103

Est religio tabernaculum à Deo structum; est religio cubiculū summi principis Christi, in quod nos infirmos & imbecilles recipit: ut ab inimicis nostris tutos incolumesq; custodiat. De quo regius Propheta canit; *Abscondes eos in abscondito faciei tue, à conturbatione hominū.* Sumus quippe absconditi in facie Dei, dū in eius conclauī habitamus, & in eius presentia, & corā ipsius oculis vitam actionesq; traducimus. Verissimè Sanctus Prosper exclamat: O quantū se uiritalis habent, qui sibi bene sunt conscij, & quantū perturbatos humiliat perpetratio pudenda peccari! Sicut isti (loquitur autē de primis parentibus) se absconderunt à facie Domini, de sua turpitudine, nō de nuditate cōfusi, qui nō idē erubescēbāt, quia veste erāt extrinsecus nudi, sed quia intrinsecus protectione diuina nudati. Isti amictu Dei cooperiti, suam adiutorem cognoscentes, ad nullius tentationis pauent occursū, nec maleuolos timēt, nec detractores horrēt, nec hostes

Greg.
lib. 32.
in Iob
cap. 7.

Psal. 30

Prosper.
lib. 2. de
vita cō-
templ.
cap. 18.

formidant, solum peccatum etiam leuissimum, & Dei sui, non dicam iniuriam, sed displicentiam pertimescunt.

Reliquerunt religiosi omnia, deseruerunt propter Deum vniuersa, quæ homines solent protegere, diuitias possessiones, amicos, cognatos, parentes, & nudi, atque omni mundano præsidio spoliati, remanserunt. Quid ni Deus illos tueatur, cuius causa tantam nuditatem sustinent, tantamque desertionem perferunt? Hoc in illo patre multarum gentium præfiguratum est, qui cum imperio Domini exisset de terra sua, & de cognatione sua, & de domo patris sui, & venisset in terram sibi monstratam, audiuit à Domino: *Noli timere, Abraham, ego protector tuus sum, & merces tua magna nimis.* O felix exitus, qui ipsum Deum accipit in mercedem! O beatus ingressus, qui talem meretur defensorem! Ego (inquit) *protector tuus sum.* Quisque religiosus hanc vocem tanquam sibi dictam audiat, hanc promissionem, veluti sibi factam accipiat, & ut in illa magis exultet, verbis Chrylostomi suo statui accommodatis amplificet. Ego, qui à Chaldaeis te vocavi, ego, qui te huc duxi, ego qui te à periculis Aegypti liberaui, ego qui semel atque iterum promisi tibi atque semini tuo daturum me terram hanc: ego te protegam. Ego qui indices tuis & magis omnibus te clarum ostendo; ego protego te, hoc est, ego;

Gen. 12.

Gen. 15.

go; scuti vice tibi ero, ego pro te certo, ego propugnator fies, ego curam gero, ego omnia difficilia facilia tibi reddam. Ita est Domine, non inficior, ex quo sæculum deserui, tu'expandis amictum tuum super me, & protegis me, tu me à tentationibus liberaſti, ab illis præcipuè magis periculosis, quæ sub specie boni me oppugnabant: tu me ab occasionebus eripuisti, in quibus, aut vitam animæ, aut profectum amittebam: tu paupertatem fecisti iucundam, vt eam amarem, castitatem reddidisti facilem, vt eam amplecterer; obedientiam ostendisti suauem, & homine libero dignam, vt ei collum subijcerem. Quæ mihi incommodiora & molestiora visa sunt, inde meam requiem & tranquillitatem elicuisti. Cella mihi videtur cælum, solitudo apparet dulcis societas, asperitas victus, & vestis omnibus delicijs & voluptatibus apparet iucundior, nihil difficile, nihil arduum, sed omnia prona, omnia facilia in hoc statu reperio. Quid hæc omnia, Domine, sunt, nisi tuæ protectionis indicia? Quid nisi super me tui amictus expansio? Quid nisi tui amoris pignus dulcissimum? coniecto enim ex his, quod amas me. Nam vniuersa, quæ poterant me abstrahere à te, in ansam ad te veniendi commutasti.

Habitant etiam religiosi desertum amore Dei, vt ibi nec leuibus peccatis (quo ad fieri poss-

possit) vitam commaculent. Quælibet enim sancta religio desertum quoddam est, in quo spirituales Israelitæ peregrinantur. In ea namque, sicut in spiritali deserto, maior est libertas vacandi Deo, quia non sunt sæculares occupationes, quæ animum interpellent, maior est quoque tranquillitas: nam modò religiosi velint, nec à visu, nec ab auditu, neque à lingua molestantur. Eremus illa Ægypto terræque promissionis interiaccens, ciborum corruptibilem sterilis erat, sed cibum incorruptibilem è cælo demissum, peregrinanti populo suppeditabat: ita religio, quasi eremus quædam vitæ mortali æternæque interiecta commodis temporalibus caret, sed cælestibus solatijs abundat. Qui hoc desertum spirituale incolunt, non minus quàm illi carnales Israelitæ, sed multò magis diuina protectione teguntur, diuinisque fruuntur auxilijs. Pane Angelorum satiantur, contemplatione scilicet rerum diuinarum, cuius esu fortes aduersus dæmones, & robusti ad quærendam perfectionem fiunt. Si verò ab ignitis serpentibus, ab aliquo nempe vano desiderio mordeantur, non deest illis serpens æneus, aut quem ille serpens figurabat, Christus nudus, vulneratus, & patibulo affixus, cuius ad spectu venenum concupiscentiæ abjiciunt, pristinaque salutem recuperant. Gaudeat igitur, & maximè gaudeat, qui professione ligatus, &

omni

omni materia peccandi liberatus, in deserto sanctæ religionis viuit: quoniam si ad propriū cor intrare nouerit, in se ipso illud Deuteronomij experietur. *Inuenit eum in terra deserta, in loco hororis & vastæ solitudinis. Circumduxit eum, & docuit, & custodiuit quasi pupillam oculi sui.* *In hoc enim deserto inueniet Deum potentissimum defensorem, qui se ducat securè ad opera exteriora, & reducat cum fructu ad interiora, qui se doceat vias virtutum, & semitas æternitatis demonstret, & qui tanquam pupillam oculi sui charissimam ab omni malo custodiat, Inuenies eum, ô anima, qui expandat amictum protectionis suæ super te, & operiat ignominiam, id est, imbecillitatem tuam: quia pauperum nuditas humilium imbecillitas, & despectorum paruitas, amictu diuinæ defensionis cooperta, omni est mundano imperio potentior*

CAPVT IX.

De sublimitate vitæ religiosæ. Quod anima religiosa est sponsa Dei: ac primò de vinculo huius spiritualis coniugij.

Qui hanc mirabilem prouidentiam cōsiderat, quâ Deus pauperulos suos protegit atq; defendit, non sanè mirabitur, nec eã
aut